

Історія Пирятинської ЗОШ I – III ст. № 6

Пирятинська середня школа №6 почала діяти з 10 листопада 1956 р. і була розміщена в приміщенні нинішньої школи №4 по вул. Бородінській, Червоноармійській 2 (нині Європейська).

Історія цієї будівлі припадає на початок 1912 року. Тоді представник дворянства - князь Кочубей збудував приміщення жіночої гімназії, на нижньому поверсі якої було розміщено дві квартири для вчителів. Збудували й чоловічу гімназію, де нині розташована Пирятинська філія Європейського університету. Обидві споруди будували за проектом місцевого архітектора Бориса Хітріна.

Після Жовтневої революції 1917 року у приміщенні гімназії відкрили семирічну школу, а вже з 1928 року діяла середня школа імені Й.В. Сталіна.

До початку Великої Вітчизняної війни приміщення школи було одним із найкращих у Пирятині, бо виділялося оригінальною архітектурою серед інших будов у місті.

У роки війни і окупації Пирятина шкільне приміщення було зруйноване фашистами, довгий час не відбудовувалося. Цікаво, що стіни і перекриття поверхів були зроблені настільки якісно, що навіть не постраждали під час бомбардування. Були зруйновані лише дерев'яні перекриття. У 1952р. рішенням облвиконкому було

заплановано відновлення приміщення школи.

На той час в районі не було будівельних організацій, і відбудова проходила господарським способом під керівництвом обласного відділу

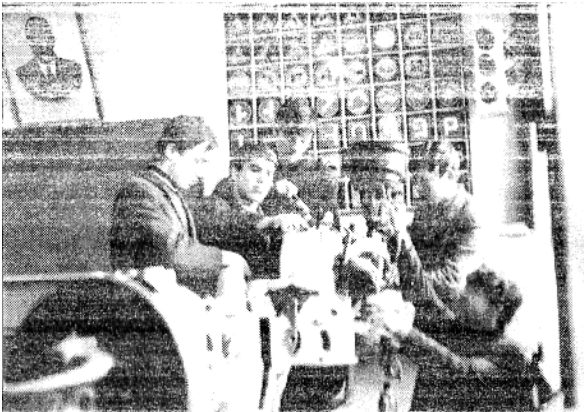
народної освіти. Відповідальним за будівництво був призначений О.Л. Рибець, і її незмінний директор з 1956-81 рр. Через 4 роки у відбудованому приміщенні почала діяти повна середня школа №6. Вона налічувала 15 класних кімнат, актовий зал, майстерню. Заняття проходили у дві зміни.

У 1970 р. в Пирятині збудували нове типове шкільне приміщення по вулиці Гагаріна 84, де вона знаходиться і донині. Приміщення колишньої жіночої гімназії передали спочатку школі №2, потім школі №4.

Автосправа в школі

У 1958 р. у школі було введено курс трудового навчання — автосправу.

Викладали його: Палаус Василь Прохорович, Зосим Борис Іванович, Ветушко Микола Іванович, Постний Олексій Іванович. До 2007 року працював на цій посаді Петрусенко Володимир Васильович.

Водіями-інструкторами були Юхно Василь Іванович, Ярмоленко Валерій Григорович, Волошин Микола Дмитрович, Довженко Юрій Борисович, Міщенко Леонід Олексійович, Коваль Олексій Олексійович, Гармаш Анатолій Миколайович.

У школі створили відповідну матеріальну базу: клас-лабораторію, клас з вивчення правил дорожнього руху, клас з основ безпеки руху, оформили рекреацію з безпеки руху, придбали

машини для практичної їзди: ГАЗ-51, ГАЗ-52, ГАЗ-53, ГАЗ-63, М-426, ЗІЛ-130.

З 1970 р. юнаки стали отримувати посвідчення водія III класу. Всього їх отримало понад 2000 юнаків. 20 вихованців школи закінчили автодорожні інститути, а Шкода М.П. працював начальником Глобинського АТП.

З 1971 р. працював гурток ЮІР, члени якого з успіхом виступали на обласних змаганнях. На даний час автосправи у школі немає.

Кабінетна система навчання

В 1965 році вперше в районі школа започаткувала навчання за кабінетною системою. Для цього створювалась матеріально - технічна база: шкільні меблі,

технічні засоби навчання, роздатковий матеріал, наочні посібники тощо.

У 1967 році була відкрита Ленінська кімната, яка отримала статус «Музей Леніна».

Першим директором музею була Данилевич Л.Г., заступник директора з виховної роботи. Багато матеріалу зібрано про життя Леніна, республік, країни. Зібраний матеріал естетично оформлений художником Данилевичем В.В. Це був перший шкільний музей у районі.

У 1972 році кабінети були повністю укомплектовані.

Швейна справа в школі

1971 – рік введення нового курсу трудового навчання для дівчат — швейної справи.

Крамаренко Ніна Іванівна, Тимошенко Тетяна Григорівна, Кальницька Тамара Максимівна - наставники старшокласниць, які діляться з ними своєю майстерністю.

На початку створення кабінету було лише дві швейні машинки. Потім з'явилися «Орша» – 3 шт., електромашини «Тула» - 1 шт., «Поділля» - 4 шт., «Чайка» - 4 шт.

Після закінчення вивчення курсу дівчата складали екзамен, який приймали фахівці швейної справи.

Багато випускниць пов'язали свою долю з набутим у школі ремеслом: Соболева Зінаїда – конструктор-модельєр м. Санкт-Петербурга, Клименко Валентина – конструктор трикотажної фабрики м. Риги, Кушнарєнко Любов та Голінська Людмила – інженери-технологи на швейних фабриках м. Прилуки та м. Полтави, Крамаренко Олена – інженер-конструктор верхнього одягу на швейній фабриці та викладач ПТУ м. Вінниці, Тимошенко Оксана – викладач швейної справи в школі №4 м. Пирятин.

У 1988 – 1990 р. працював дитячий швейний кооператив «Сонечко».

Опорна школа всесоюзного значення

В 1976 році школа стала першою і єдиною в області опорною школою республіканського значення з використання ТЗН.

Дякуючи директору Рибцю О.Л. навчальний заклад повністю був забезпечений шкільними меблями і ТЗН (епідіаскопи, кіноапарати, діапроектори, магнітофони, програвачі, підсилювачі). Повністю переобладнали шкільну майстерню.

Школа новаторства

У 1978 – 1979 навчальному році впроваджено навчання шестирічок. І знову в цьому заслуга директора Рибця О.Л. та перших вчителів Общої Л.М., Святогор Р.І., Шевченко В.П., Підлісна Г.Г., Сергеева Л.О. та інші. Діти - шестирічки потребували особливого підходу до навчання та виховання. Усі умови були створені. Діти навчалися за програмою 4-річної початкової школи, що полегшувало шкільний адаптаційний період. Започаткували ще одне нововведення — група продовженого навчального дня. Було відкрито 12 груп (ГПД). Це дало змогу ефективно навчати і виховувати.

У 1980 році в школі було збудовано єдиний у районі закритий 25-метровий тир (директор Рибець О.Л., військовий керівник Хітрін І.Б.).

Майже всі змагання зі стрільби проходили в ньому. Навчальними стрільбами займалися службовці ВОХМВС, учні, робітники ТТС, РТП та інші. У ньому проходили заняття з вогневої підготовки.

1981 рік ознаменувався початком 5-ї трудової чверті для учнів старших класів. На околиці с. Каплинці,

над мальовничим Удаєм, розташувався табір праці та відпочинку «Романтик». Учні двох класів були розділені на ланки, між якими і проходили змагання у праці та відпочинку; дуже теплі стосунки склалися з місцевими

жителями, для яких силами учнівської агітбригади був проведений чудовий концерт. Молодь табору та села разом проводили дискотеки, культпоходи в кіно, змагання на спортмайданчиках, відпочивали на річці тощо.

За 21 день табірної зміни учні пропололи пшениці – 280 га, кабачків - 70 га, огірків - 50 га. Діти навчилися з повагою ставитись до людей праці, загартувалися, змужніли.

У 1982 році став у дію шкільний стадіон (відповідальний Лелюх В.М. та Бойко М.М.) з круговою біговою доріжкою довжиною 250 м, гандбольним, 4-ма баскетбольними та волейбольним майданчиками, ямами для стрибків у висоту та довжину, секторами для метань, смугою перешкод, двома гімнастичними містечками. Це дало змогу збільшити щільність уроку. Шкільний стадіон зайняв II місце в обласному огляді - конкурсі спортмайданчиків.

Важливим етапом у фізичному розвитку та оздоровленні дітей стало відкриття у цьому році першого в районі спортивного класу.

Під керівництвом тренерів ДЮСШ Бахмача А.О. та Горбачова О.В. діти набували спортивної майстерності. Крім обов'язкових предметів учні мали щоденні 2-разові тренування. Діти відзначалися не тільки добрими результатами в спорті, а й у навчанні.

У 1983 році молодші школярі відпочивали, розважалися, загартовувалися в пришкільному таборі відпочинку «Ромашка». Ігри на спортивному майданчику, конкурси, запальні танці, вірші, екскурсії на підприємства міста, знайомство з навколишнім світом. А особливо дітям подобалися ігри на воді, уроки з плавання, обід на свіжому повітрі в лісі.

У 1984 році вперше в районі вчитель фізики Лабінський В.М. обладнав радіовузол та підвід озвучення в

кожний робочий кабінет. Стало зручним та ефективним проведення шкільних лінійок, політінформацій, оголошень, вітань зі святами. Кабінет ПВП був повністю автоматизований.

В 1986 році було розпочато будівництво плавального басейну відкритого типу (відповідальні Бойко М.М. та Митропан В.Д.), яке так і не було завершено.

1989 рік створення комп'ютерного класу

Ще однією віхою розвитку школи стало створення першого в районі комп'ютерного класу. Обладнав цей кабінет вчитель фізики, випускник школи Вольвач С.В.

В 1990 році з ініціативи заступника директора Загребельної Т.Г. був організований шкільний музей народознавства та побуту. Керівником стала Кисіль Н.В. Всі експонати музею було зібрані на території Пирятинщини педагогічним колективом та учнями школи. Створення музею є результатом цілеспрямованої систематичної, творчої, пошуково-дослідницької та збиральницької роботи педагогічного колективу та учнів школи. На сьогодні музей нараховує близько 500 експонатів. При музеї діє Рада музею з числа учнів і вчителів: Бражник О.М. – керівник музею, Дуброва Т.В. – заступник директора з виховної роботи,

Остратенко О. М. – вчитель біології, Глобинець І. О. – вчитель правознавства. Радою музею, вчителями, учнями, членами музейного гуртка, ведеться постійна дослідницька та пошукова робота. Музею надають допомогу методисти відділу освіти, здійснюється постійний зв'язок з районним краєзнавчим музеєм. При музеї також діє пошуковий загін «Фенікс».

У 1999 році школа, почала працювати над проблемою здоров'я та розвитку дитини. Колектив навчального закладу намагався гармонійно поєднати навчання та збереження здоров'я дітей.

У школі була створена ініціативна група, до складу якої увійшли керівник клубу «Родзинка» Худякова Л.В., заступник директора з науково-методичної роботи Олійник Л.В., заступник директора з виховної роботи Сенчило З.П., вчителі фізкультури Бурий С.Б., Хітрін І.Б.,

Холод Ю.В., Холод А.М., Бойко М.М., керівник методичного об'єднання початкових класів Петрусенко Н.І. - ті, хто пройнявся інформаційною ідеєю школи здоров'я. Цікаво і змістовно проходять дні здоров'я.

З 2003 року школа почала працювати за такими профілями навчання:

природничий, технологічний, універсальний.

У школі працюють спортивні секції. Для учнів затишно обладнані класні кімнати, два

комп'ютерні класи, бібліотека, два спортивні зали, зал силової підготовки. Діє музей народознавства та куточок живої природи.

Робота закладу спрямована на виховання активної, фізично здорової, гармонійно розвиненої, відповідальної особистості.

З 1999 року школа працює над науково-методичною проблемою: «Здоров'я і розвиток дитини в системі

особистісно-орієнтованого навчання і виховання».

Педколектив розуміє, що для гармонійно розвиненої дитини

потрібна єдність фізичного, психічного і духовного здоров'я. У школі запроваджено поглиблені медичні огляди, на уроках проводяться фізкультхвилинки та валеологічні паузи. Традиційними стали дні здоров'я.

Сьогодні школа багата цікавими традиціями, науковими знахідками, талановитими висококваліфікованими вчителями. Має своє самобутнє обличчя, тому що тут сформувався працездатний згуртований колектив вчителів, які шанують закладені попередниками традиції і багато роблять для того, щоб вони розвивалися і збагачувалися.

Директори школи:

Рибець Олексій Лукич – 1956-81 рр.

Лелюх Володимир Миколайович – 1981-83 рр.

Митропан Василь Дмитрович – 1983-94 рр.

Підручний Григорій Андрійович – 1994-97 рр.

Дацюк Роман Васильович – 1997-2003 рр.

Остратенко Олександр Олександрович – 2003-13 рр.

Кеда Лариса Дмитрівна – 2013-14 рр.

Бутко Валентина Вікторівна – 2014-15 рр.

Василенко Микола Васильович – з 2015

Заступники директора з навчальної роботи:

Данник Іван Мусійович
Гончаренко Людмила Антонівна
Приходько Ніна Дмитрівна
Данилевич Людмила Григорівна
Капштик Любов Володимирівна
Кеда Лариса Дмитрівна
Виповська Людмила Олександрівна
Заступники директора з наукової та виховної роботи:
Данилевич Людмила Григорівна
Пилипенко Євгенія Петрівна
Загребельна Тамара Григорівна
Майстренко Тамара Григорівна
Остратенко Олександр Олександрович
Сенчило Зоя Петрівна
Хижняк Ірина Григорівна
Гавриленко Тетяна Іванівна
Шинкаренко Тетяна Василівна
Ванюгова Людмила Олександрівна
Рогова Наталя Миколаївна

Школа славиться своїми випускниками

Герасим'юк (Приходько) Ольга Володимирівна.

Народилася в Пирятині на Полтавщині в 1958 році в сім'ї вчительки і механіка.

Закінчила середню школу №6 з золотою медаллю.

За рекомендацією тодішнього «Комсомольського знамени», як переможець спеціального конкурсу, вступила на факультет журналістики в Київський державний університет ім. Т.Г.Шевченка, який закінчила з червоним дипломом.

Далі 17 років працювала в друкованій пресі («Комсомольское знамя», «Коза», «Независимость», журнал «Людина і світ», УНІАН), а потім почала

працювати на телебаченні в програмі «Післямова» (ТК «Нова Мова»), з 1996 року – автор-ведуча ТРК «Студія 1+1», де був здійснений проект «Проти ночі» (Диплом Національної Ради з питань радіо і телебачення) і – «Версії»:

тепер

лауреат «Золотої ери України-99»; двічі лауреат євразійського телефоруму в Москві, диплом МВС Росії в Міжнародному телефестивалі «Правопорядок і суспільство»; Гран-прі міжнародного фестивалю «Екоефір-99», організованого Тасіс; Гран-прі телефестивалю ВОЗ у Лондоні; лауреат телефестивалю «Єдиний світ-99» у Лондоні; золота медаль в телеконкурсі Спілки журналістів України «Незалежність-99»; Орден Трудової Слави 4 ступеня; лауреат загальнонаціональної програми «Людина року-99»; премія імені Валерія Марченка Українсько-американського бюро захисту прав людини 1998-99 рр.; премія «Всенародне визнання» за кращу авторську програму року (2000 р.); «Найкращий журналіст 1999 року» – премія фонду «Український вимір». Стажувалася в США: US News&World Report, Gannett News Service (Вашингтон), Голландії, працювала стрінгером у BBC.

Ольга Герасим'юк була народним депутатом України від блоку «Наша Україна» 5-го та 6-го скликань.

Член Національної спілки журналістів України.

4 липня 2014 року обрана членом Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Гарбуз Сергій Андрійович (народився 14 липня 1955 року) – генерал-майор, перший заступник начальника штабу Північного оперативного командування.

Народився у сім'ї службовця. У 1974 році закінчив міську середню школу №6, а в 1978 році – Бакинське вище загальновійськове командне училище.

Проходив службу у Центральній Групі військ (1978-83 рр.), Середній Азії (1986-92 рр.). У 1986 році закінчив Військову академію імені Фрунзе, в 1996 році – Військову академію Збройних сил України.

Пройшов усі ступені військової служби – від командира взводу до першого заступника начальника штабу Північного оперативного командування. Нагороджений двома орденами і 14 медалями СРСР, Афганістану, України

Дзюба Сергій Вікторович (народився 20 вересня 1964 року) – український письменник, журналіст, редактор, видавець, перекладач, громадський діяч, науковець. Президент Міжнародної літературно-мистецької Академії України.

Народився у місті Пириятині. У 1982 році закінчив Пириятинську середню школу №6. У цьому ж році вступив на факультет журналістики КНУ ім. Т. Шевченка. Служив у армії.

У 1989 році закінчив університет і за направленням приїхав до Чернігова, де працював у обласній молодіжній газеті «Гарт». А потім - власний кореспондент газети «Молодь України» та радіо «Свобода», завідувач відділу суспільно-політичного життя газети облдержадміністрації «Чернігівський вісник». Президент громадської організації «Чернігівський інтелектуальний центр». Керівник обласної молодіжної літературної студії та обласної школи молодого журналіста, спіш олова щорічного обласного літературного конкурсу для дітей та молоді.

У 1992 році Сергій Дзюба виграв «Конкурс надій наших», організований Спілкою письменників України та редакцією газети «Молодь України» (тоді він ще не працював у цьому виданні), а в 1994 році переміг у літературному

конкурсі українсько-американського видавництва «Смолоскип» У 1995 став лауреатом Міжнародного конкурсу «Гранослов». У цьому ж році вийшла перша книга С. В. Дзюби «Колись я напишу останнього вірша», присвячена його дружині Тетяні. Книга містить 160 поезій.

Потім на світ з'явилися його збірка віршів «Сонце пахне снігом і яблуками» (1997), казка для дітей «Кракатунчик - кленовий бог» (1997), а також впорядкована ним антологія лірики «Пастухи квітів» (1999), до якої увійшли поезії 72 авторів. Наш земляк переклав з білоруської мови 30 новел відомої письменниці Лілії Бондаревим. Ці переклади складають окрему книгу «Жінка, яка дещо знає».

С. В. Дзюба – лауреат літературної премії імені Михайла Коцюбинського, Міжнародної премії журналістів імені Василя Стуса, Чернігівської обласної премії «Кращий журналіст року» (1998), Міжнародної літературної премії «Тріумф» та Чернігівського обласного конкурсу «Краща книга року» (1999).

Друкувався в багатьох вітчизняних та закордонних виданнях.

Живе і працює в Чернігові. Часто гостює у рідному Пирятині, не обминає школи, де вчився, редакції районної газети, що оприлюднила перші літературні спроби поета.

Стеценко Олександр Олексійович (народився 23 жовтня 1949 року) – український військовик та науковець. Генерал-полковник. Командуючий військами Протиповітряної оборони України (1996–2000). Магістр державного військового управління. Кандидат військових наук. Доцент кафедри оперативного мистецтва. Професор Київського університету ім. Т. Шевченка.

Народився 23 жовтня 1949 року у місті Пирятин на Полтавщині. Після закінчення десяти класів середньої школи №6 пирятинським РВК був призваний до Збройних Сил і поступив в Орджонікідзевське зенітне ракетне училище Протиповітряної оборони, яке закінчив у 1969 році. Потім закінчив

Військову академію Протиповітряної оборони ім. Г. Жукова (1982), факультет підготовки фахівців оперативно-стратегічного рівня Академії Збройних Сил України (1997).

У 1969 році почав службу старшим техніком – офіцером наведення зенітної ракетної батареї, служив заступником командира зенітного ракетного дивізіону з озброєння, командиром зенітного ракетного дивізіону, заступником командира зенітного ракетного полку, заступником командира зенітної ракетної бригади. З квітня 1986 р. – командир зенітного ракетного полку в складі 21-ї дивізії Протиповітряної оборони. У листопаді 1987 році призначений заступником командира 19-ї дивізії Протиповітряної оборони. З червня 1989 р. – заступник командира, з жовтня 1991 р. – командир 50-го корпусу Протиповітряної оборони. У квітні 1992 р. призначений на посаду командира 60-го корпусу Протиповітряної оборони. З квітня 1993 по 1994 р. обіймав посаду командира південного району Протиповітряної оборони України. У лютому 1994 р. – начальник штабу – перший заступник командувача Сил Протиповітряної оборони України, з травня 1996 р. – командувач Військ Протиповітряної оборони України, а з червня 1996 року – заступник Міністра оборони України – командувач Сил Протиповітряної оборони України. З липня 2000 по серпень 2003 р. – заступник Міністра оборони України з озброєння – начальник Озброєння Збройних Сил України. У 2003 р. звільнений з лав Збройних Сил України. З жовтня 2004 по квітень 2005 р. – перший заступник Міністра оборони України. З березня 2007 року – Голова Всеукраїнської громадської організації «Товариство українських офіцерів». Одружений. Має двох синів, які теж обрали військову професію і гідно продовжують батьківську справу.

Візит Стеценка О.О. Каденюка Л.Г. до школи №6

